

Врз основа на член 75 ставови 1 и 2 од Уставот на Република Македонија, претседателот на Република Македонија и претседателот на Собранието на Република Македонија издаваат

У К А З

ЗА ПРОГЛАСУВАЊЕ НА ЗАКОНОТ ЗА РАТИФИКАЦИЈА НА МЕЃУНАРОДНАТА ТА КОНВЕНЦИЈА ЗА СУЗБИВАЊЕ НА АКТИ НА НУКЛЕАРЕН ТЕРОРИЗАМ

Се прогласува Законот за ратификација на Меѓународната конвенција за сузбивање на акти на нуклеарен тероризам,
што Собранието на Република Македонија го донесе на седницата одржана на 25 мај 2006 година.

Бр. 07-2147/1
25 мај 2006 година
Скопје

Претседател
на Република Македонија,
Бранко Црвенковски, с.р.

Претседател
на Собранието на Република
Македонија,
д-р **Љупчо Јордановски, с.р.**

З А К О Н **ЗА РАТИФИКАЦИЈА НА МЕЃУНАРОДНАТА КОНВЕНЦИЈА ЗА СУЗБИВАЊЕ** **НА АКТИ НА НУКЛЕАРЕН ТЕРОРИЗАМ**

Член 1

Се ратификува Меѓународната конвенција за сузбивање на акти на нуклеарен тероризам, усвоена на 13 април 2005 година во Њујорк.

Член 2

Меѓународната конвенција во оригинал на англиски јазик и превод на македонски јазик гласи:

International Convention for the Suppression of Acts of Nuclear Terrorism

The States Parties to this Convention,

Having in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of good-neighbourliness and friendly relations and cooperation among States,

Recalling the Declaration on the Occasion of the Fiftieth Anniversary of the United Nations of 24 October 1995,

Recognizing the right of all States to develop and apply nuclear energy for peaceful purposes and their legitimate interests in the potential benefits to be derived from the peaceful application of nuclear energy,

Bearing in mind the Convention on the Physical Protection of Nuclear Material of 1980,

Deeply concerned about the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms and manifestations,

Recalling the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism annexed to General Assembly resolution 49/60 of 9 December 1994, in which, inter alia, the States Members of the United Nations solemnly reaffirm their unequivocal condemnation of all acts, methods and practices of terrorism as criminal and unjustifiable, wherever and by whomever committed, including those which jeopardize the friendly relations among States and peoples and threaten the territorial integrity and security of States,

Noting that the Declaration also encouraged States to review urgently the scope of the existing international legal provisions on the prevention, repression and elimination of terrorism in all its forms and manifestations, with the aim of ensuring that there is a comprehensive legal framework covering all aspects of the matter,

Recalling General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996 and the Declaration to Supplement the 1994 Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism annexed thereto,

Recalling also that, pursuant to General Assembly resolution 51/210, an ad hoc committee was established to elaborate, inter alia, an international convention for the suppression of acts of nuclear terrorism to supplement related existing international instruments,

Noting that acts of nuclear terrorism may result in the gravest consequences and may pose a threat to international peace and security,

Noting also that existing multilateral legal provisions do not adequately address those attacks,

Being convinced of the urgent need to enhance international cooperation between States in devising and adopting effective and practical measures for the prevention of such acts of terrorism and for the prosecution and punishment of their perpetrators,

Noting that the activities of military forces of States are governed by rules of international law outside of the framework of this Convention and that the exclusion of certain actions from the coverage of this Convention does not condone or make lawful otherwise unlawful acts, or preclude prosecution under other laws,

Have agreed as follows:

Article 1

For the purposes of this Convention:

1. "Radioactive material" means nuclear material and other radioactive substances which contain nuclides which undergo spontaneous disintegration (a process accompanied by emission of one or more types of ionizing radiation, such as alpha-, beta-, neutron particles and gamma rays) and which may, owing to their radiological or fissile properties, cause death, serious bodily injury or substantial damage to property or to the environment.

2. "Nuclear material" means plutonium, except that with isotopic concentration exceeding 80 per cent in plutonium-238; uranium-233; uranium enriched in the isotope 235 or 233; uranium containing the mixture of isotopes as occurring in nature other than in the form of ore or ore residue; or any material containing one or more of the foregoing;

Whereby "uranium enriched in the isotope 235 or 233" means uranium containing the isotope 235 or 233 or both in an amount such that the abundance ratio of the sum of these isotopes to the isotope 238 is greater than the ratio of the isotope 235 to the isotope 238 occurring in nature.

3. "Nuclear facility" means:

(a) Any nuclear reactor, including reactors installed on vessels, vehicles, aircraft or space objects for use as an energy source in order to propel such vessels, vehicles, aircraft or space objects or for any other purpose;

(b) Any plant or conveyance being used for the production, storage, processing or transport of radioactive material.

4. "Device" means:

(a) Any nuclear explosive device; or

(b) Any radioactive material dispersal or radiation-emitting device which may, owing to its radiological properties, cause death, serious bodily injury or substantial damage to property or to the environment.

5. "State or government facility" includes any permanent or temporary facility or conveyance that is used or occupied by representatives of a State, members of a Government, the legislature or the judiciary or by officials or employees of a State or any other public authority or entity or by employees or officials of an intergovernmental organization in connection with their official duties.

6. "Military forces of a State" means the armed forces of a State which are organized, trained and equipped under its internal law for the primary purpose of national defence or security and persons acting in support of those armed forces who are under their formal command, control and responsibility.

Article 2

1. Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person unlawfully and intentionally:

(a) Possesses radioactive material or makes or possesses a device:

(i) With the intent to cause death or serious bodily injury; or

(ii) With the intent to cause substantial damage to property or to the environment;

(b) Uses in any way radioactive material or a device, or uses or damages a nuclear facility in a manner which releases or risks the release of radioactive material:

(i) With the intent to cause death or serious bodily injury; or

(ii) With the intent to cause substantial damage to property or to the environment; or

(iii) With the intent to compel a natural or legal person, an international organization or a State to do or refrain from doing an act.

2. Any person also commits an offence if that person:

(a) Threatens, under circumstances which indicate the credibility of the threat, to commit an offence as set forth in paragraph 1 (b) of the present article; or

(b) Demands unlawfully and intentionally radioactive material, a device or a nuclear facility by threat, under circumstances which indicate the credibility of the threat, or by use of force.

3. Any person also commits an offence if that person attempts to commit an offence as set forth in paragraph 1 of the present article.

4. Any person also commits an offence if that person:

(a) Participates as an accomplice in an offence as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article; or

(b) Organizes or directs others to commit an offence as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article; or

(c) In any other way contributes to the commission of one or more offences as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article by a group of persons acting with a common purpose; such contribution shall be intentional and either be made with the aim of furthering the general criminal activity or purpose of the group or be made in the knowledge of the intention of the group to commit the offence or offences concerned.

Article 3

This Convention shall not apply where the offence is committed within a single State, the alleged offender and the victims are nationals of that State, the alleged offender is found in the territory of that State and no other State has a basis under article 9, paragraph 1 or 2, to exercise jurisdiction, except that the provisions of articles 7, 12, 14, 15, 16 and 17 shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 4

1. Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of States and individuals under international law, in particular the purposes and principles of the Charter of the United Nations and international humanitarian law.

2. The activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law are not governed by this Convention, and the activities undertaken by military forces of a State in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed by other rules of international law, are not governed by this Convention.

3. The provisions of paragraph 2 of the present article shall not be interpreted as condoning or making lawful otherwise unlawful acts, or precluding prosecution under other laws.

4. This Convention does not address, nor can it be interpreted as addressing, in any way, the issue of the legality of the use or threat of use of nuclear weapons by States.

Article 5

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary:

(a) To establish as criminal offences under its national law the offences set forth in article 2;

(b) To make those offences punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of these offences.

Article 6

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, including, where appropriate, domestic legislation, to ensure that criminal acts within the scope of this Convention, in particular where they are intended or calculated to provoke a state of terror in the general public or in a group of persons or particular persons, are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature and are punished by penalties consistent with their grave nature.

Article 7

1. States Parties shall cooperate by:

(a) Taking all practicable measures, including, if necessary, adapting their national law, to prevent and counter preparations in their respective territories for the commission within or outside their territories of the offences set forth in article 2, including measures to prohibit in their territories illegal activities of persons, groups and organizations that encourage, instigate, organize, knowingly finance or knowingly provide technical assistance or information or engage in the perpetration of those offences;

(b) Exchanging accurate and verified information in accordance with their national law and in the manner and subject to the conditions specified herein, and coordinating administrative and other measures taken as appropriate to detect, prevent, suppress and investigate the offences set forth in article 2 and also in order to institute criminal proceedings against persons alleged to have committed those crimes. In particular, a State Party shall take appropriate measures in order to inform without delay the other States referred to in article 9 in respect of the commission of the offences set forth in article 2 as well as preparations to commit such offences about which it has learned, and also to inform, where appropriate, international organizations.

2. States Parties shall take appropriate measures consistent with their national law to protect the confidentiality of any information which they receive in confidence by virtue of the provisions of this Convention from

another State Party or through participation in an activity carried out for the implementation of this Convention. If States Parties provide information to international organizations in confidence, steps shall be taken to ensure that the confidentiality of such information is protected.

3. States Parties shall not be required by this Convention to provide any information which they are not permitted to communicate pursuant to national law or which would jeopardize the security of the State concerned or the physical protection of nuclear material.

4. States Parties shall inform the Secretary-General of the United Nations of their competent authorities and liaison points responsible for sending and receiving the information referred to in the present article. The Secretary-General of the United Nations shall communicate such information regarding competent authorities and liaison points to all States Parties and the International Atomic Energy Agency. Such authorities and liaison points must be accessible on a continuous basis.

Article 8

For purposes of preventing offences under this Convention, States Parties shall make every effort to adopt appropriate measures to ensure the protection of radioactive material, taking into account relevant recommendations and functions of the International Atomic Energy Agency.

Article 9

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 when:

(a) The offence is committed in the territory of that State; or

(b) The offence is committed on board a vessel flying the flag of that State or an aircraft which is registered under the laws of that State at the time the offence is committed; or

(c) The offence is committed by a national of that State.

2. A State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

(a) The offence is committed against a national of that State; or

(b) The offence is committed against a State or government facility of that State abroad, including an embassy or other diplomatic or consular premises of that State; or

(c) The offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that State; or

(d) The offence is committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act; or

(e) The offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that State.

3. Upon ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention, each State Party shall notify the Secretary-General of the United Nations of the jurisdiction it has established under its national law in accordance with paragraph 2 of the present article. Should any change take place, the State Party concerned shall immediately notify the Secretary-General.

4. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite that person to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraph 1 or 2 of the present article.

5. This Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its national law.

Article 10

1. Upon receiving information that an offence set forth in article 2 has been committed or is being committed in the territory of a State Party or that a person who has committed or who is alleged to have committed such an offence may be present in its territory, the State Party concerned shall take such measures as may be necessary under its national law to investigate the facts contained in the information.

2. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its national law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.

3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 2 of the present article are being taken shall be entitled:

(a) To communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;

(b) To be visited by a representative of that State;

(c) To be informed of that person's rights under subparagraphs (a) and (b).

4. The rights referred to in paragraph 3 of the present article shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the

provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5. The provisions of paragraphs 3 and 4 of the present article shall be without prejudice to the right of any State Party having a claim to jurisdiction in accordance with article 9, paragraph 1 (c) or 2 (c), to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

6. When a State Party, pursuant to the present article, has taken a person into custody, it shall immediately notify, directly or through the Secretary-General of the United Nations, the States Parties which have established jurisdiction in accordance with article 9, paragraphs 1 and 2, and, if it considers it advisable, any other interested States Parties, of the fact that that person is in custody and of the circumstances which warrant that person's detention. The State which makes the investigation contemplated in paragraph 1 of the present article shall promptly inform the said States Parties of its findings and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 11

1. The State Party in the territory of which the alleged offender is present shall, in cases to which article 9 applies, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

2. Whenever a State Party is permitted under its national law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this State and the State seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1 of the present article.

Article 12

Any person who is taken into custody or regarding whom any other measures are taken or proceedings are carried out pursuant to this Convention shall be guaranteed fair treatment, including enjoyment of all rights and guarantees in conformity with the law of the State in the territory of which that

person is present and applicable provisions of international law, including international law of human rights.

Article 13

1. The offences set forth in article 2 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties before the entry into force of this Convention. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.

2. When a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 2. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 2 as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4. If necessary, the offences set forth in article 2 shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the States that have established jurisdiction in accordance with article 9, paragraphs 1 and 2.

5. The provisions of all extradition treaties and arrangements between States Parties with regard to offences set forth in article 2 shall be deemed to be modified as between States Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 14

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with investigations or criminal or extradition proceedings brought in respect of the offences set forth in article 2, including assistance in obtaining evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2. States Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 of the present article in conformity with any treaties or other arrangements on mutual legal assistance that may exist between them. In the absence of such treaties or arrangements, States Parties shall afford one another assistance in accordance with their national law.

Article 15

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

Article 16

Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in article 2 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

Article 17

1. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of testimony, identification or otherwise providing assistance in obtaining evidence for the investigation or prosecution of offences under this Convention may be transferred if the following conditions are met:

(a) The person freely gives his or her informed consent; and

(b) The competent authorities of both States agree, subject to such conditions as those States may deem appropriate.

2. For the purposes of the present article:

(a) The State to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State from which the person was transferred;

(b) The State to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States;

(c) The State to which the person is transferred shall not require the State from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;

(d) The person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he or she was transferred for time spent in the custody of the State to which he or she was transferred.

3. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with the present article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted or detained or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts or convictions anterior to his or her departure from the territory of the State from which such person was transferred.

Article 18

1. Upon seizing or otherwise taking control of radioactive material, devices or nuclear facilities, following the commission of an offence set forth in article 2, the State Party in possession of such items shall:

(a) Take steps to render harmless the radioactive material, device or nuclear facility;

(b) Ensure that any nuclear material is held in accordance with applicable International Atomic Energy Agency safeguards; and

(c) Have regard to physical protection recommendations and health and safety standards published by the International Atomic Energy Agency.

2. Upon the completion of any proceedings connected with an offence set forth in article 2, or sooner if required by international law, any radioactive material, device or nuclear facility shall be returned, after consultations (in particular, regarding modalities of return and storage) with the States Parties concerned to the State Party to which it belongs, to the State Party of which the natural or legal person owning such radioactive material, device or facility is a national or resident, or to the State Party from whose territory it was stolen or otherwise unlawfully obtained.

3. (a) Where a State Party is prohibited by national or international law from returning or accepting such radioactive material, device or nuclear facility or where the States Parties concerned so agree, subject to paragraph 3 (b) of the present article, the State Party in possession of the radioactive material, devices or nuclear facilities shall continue to take the steps described in paragraph 1 of the present article; such radioactive material, devices or nuclear facilities shall be used only for peaceful purposes;

(b) Where it is not lawful for the State Party in possession of the radioactive material, devices or nuclear facilities to possess them, that State

shall ensure that they are placed as soon as possible in the possession of a State for which such possession is lawful and which, where appropriate, has provided assurances consistent with the requirements of paragraph 1 of the present article in consultation with that State, for the purpose of rendering it harmless; such radioactive material, devices or nuclear facilities shall be used only for peaceful purposes.

4. If the radioactive material, devices or nuclear facilities referred to in paragraphs 1 and 2 of the present article do not belong to any of the States Parties or to a national or resident of a State Party or was not stolen or otherwise unlawfully obtained from the territory of a State Party, or if no State is willing to receive such items pursuant to paragraph 3 of the present article, a separate decision concerning its disposition shall, subject to paragraph 3 (b) of the present article, be taken after consultations between the States concerned and any relevant international organizations.

5. For the purposes of paragraphs 1, 2, 3 and 4 of the present article, the State Party in possession of the radioactive material, device or nuclear facility may request the assistance and cooperation of other States Parties, in particular the States Parties concerned, and any relevant international organizations, in particular the International Atomic Energy Agency. States Parties and the relevant international organizations are encouraged to provide assistance pursuant to this paragraph to the maximum extent possible.

6. The States Parties involved in the disposition or retention of the radioactive material, device or nuclear facility pursuant to the present article shall inform the Director General of the International Atomic Energy Agency of the manner in which such an item was disposed of or retained. The Director General of the International Atomic Energy Agency shall transmit the information to the other States Parties.

7. In the event of any dissemination in connection with an offence set forth in article 2, nothing in the present article shall affect in any way the rules of international law governing liability for nuclear damage, or other rules of international law.

Article 19

The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its national law or applicable procedures, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States Parties.

Article 20

States Parties shall conduct consultations with one another directly or through the Secretary-General of the United Nations, with the assistance of

international organizations as necessary, to ensure effective implementation of this Convention.

Article 21

The States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

Article 22

Nothing in this Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State Party the exercise of jurisdiction and performance of functions which are exclusively reserved for the authorities of that other State Party by its national law.

Article 23

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If, within six months of the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice, by application, in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State may, at the time of signature, ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto, declare that it does not consider itself bound by paragraph 1 of the present article. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 of the present article may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 24

1. This Convention shall be open for signature by all States from 14 September 2005 until 31 December 2006 at United Nations Headquarters in New York.

2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. The instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. This Convention shall be open to accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 25

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 26

1. A State Party may propose an amendment to this Convention. The proposed amendment shall be submitted to the depositary, who circulates it immediately to all States Parties.

2. If the majority of the States Parties request the depositary to convene a conference to consider the proposed amendments, the depositary shall invite all States Parties to attend such a conference to begin no sooner than three months after the invitations are issued.

3. The conference shall make every effort to ensure amendments are adopted by consensus. Should this not be possible, amendments shall be adopted by a two-thirds majority of all States Parties. Any amendment adopted at the conference shall be promptly circulated by the depositary to all States Parties.

4. The amendment adopted pursuant to paragraph 3 of the present article shall enter into force for each State Party that deposits its instrument of ratification, acceptance, accession or approval of the amendment on the thirtieth day after the date on which two thirds of the States Parties have deposited their relevant instrument. Thereafter, the amendment shall enter into force for any State Party on the thirtieth day after the date on which that State deposits its relevant instrument.

Article 27

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.
2. Denunciation shall take effect one year following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 28

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention, opened for signature at United Nations Headquarters in New York on 14 September 2005.

Меѓународна конвенција за сузбивање на акти на нуклеарен тероризам

Државите-страни кон оваа Конвенција,

Имајќи ги предвид целите и принципите од Повелбата на ООН за одржување на меѓународниот мир и безбедност и унапредување на добрососедството и пријателските односи и соработка меѓу државите,

Потсетувајќи на Декларацијата по повод 50-тиот роденден на ООН на 24.10.1995,

Потврдувајќи го правото на сите држави да развиваат и применуваат нуклеарна енергија за мирнодопски цели и нивните легитимни интереси во однос на потенцијалната корист која може да се оствари со мирното користење на нуклеарната енергија,

Имајќи ја предвид Конвенцијата за физичка заштита на нуклеарниот материјал од 1980,

Длабоко загрижени за глобалната ескалација на актите на тероризам во сите негови форми и манифестации,

Потсетувајќи исто така на Декларацијата за мерките за елиминиција на меѓународниот тероризам, содржана во Анексот кон резолуцијата на Генералното собрание 49/60 од 09.12.1994, во која, меѓу другото, државите-членки на ООН свечено ја потврдуваат нивната едногласна осуда на сите акти, методи и практики на тероризмот, како криминални и неоправдани, без разлика кој и каде ги извршил, вклучително и оние со кои се доведуваат во опасност пријателските односи меѓу државите и луѓето и се закана за територијалниот интегритет и безбедност на државите,

Земајќи предвид дека Декларацијата исто така ги поттикнува државите итно да го преиспитаат опфатот на сегашните меѓународно правни одредби за спречување, сузбивање и елиминација на тероризмот во сите негови форми и манифестации, а со цел да се обезбеди постоење на сеопфатна правна рамка која ги опфаќа сите аспекти на ова прашање,

Потсетувајќи дека Резолуцијата на Генералното собрание 51/210 од 17.12.1996 и Декларацијата за дополнување на Декларацијата од 1994 за мерките за елиминирање на меѓународниот тероризам, приложени кон овој документ,

Потсетувајќи исто така дека, според Резолуцијата на Генералното собрание 51/210, беше формиран ад хок комитет, со цел меѓу другото да

изготви меѓународна конвенција за сузбивање на акти на нуклеарен тероризам како дополнување на сегашните меѓународни инструменти,

Земајќи предвид дека актите на нуклеарниот тероризам може да резултираат со најтешките последици и може да претставуваат закана по меѓународниот мир и безбедност,

Забележувајќи меѓу другото дека постоечките правни мултилатерални инструменти не го третираат адекватно овој тип на напади,

Убедени во итната потреба да се зголеми меѓународната соработка меѓу државите во изнаоѓање и усвојување ефективни и практични мерки за спречување на таквите акти на тероризам и за гонење и казнување на нивните сторители,

Земајќи предвид дека активностите на воените сили на државите се регулирани со правила на меѓународното право надвор од рамката на оваа Конвенција и дека невклучувањето на одредени дејствија во опсегот на оваа Конвенција не ги оправдува или не ги прави законски незаконските акти, и не го спречува гонењето спред други закони,

Се договорија за следново:

Член 1

Во целите на оваа Конвенција:

1. “Радиоактивен материјал” значи нуклеарен материјал и други радиоактивни супстанции кои содржат нуклиди што подлежат на спонтана дезинтеграција (процес придружен со емисија на еден или повеќе типови на јонска радијација, како алфа-, бета-, неутрон честичките и гама зраците), и кои може, поради своите радиолошки или физички карактеристики, да причинат смрт, сериозни телесни повреди или значителна штета по имотот или по животната средина.

2. “Нуклеарен материјал” значи плутониум, освен оној со изотопска концентрација над 80% во плутониумот-238; ураниумот-233; збогатениот ураниум во изотопите 235 или 233; ураниумот кој содржи мешавина на изотопи како што се наоѓаат во природата, но не во форма на руда или остаток од рудата; или секој материјал кој има еден или повеќе од следново:

Кога “ураниум збогатен во изотопот 235 или 233” значи ураниум кој има изотоп 235 или 233 или обата во количина така што соодносот на сумата на овие изотопи кон изотопот 238 е поголем отколку соодносот на изотопот 235 кон изотопот 238 кој го има во природата.

3. “Нуклеарна постројка” значи:

а. Било каков нуклеарен реактор, вклучително и реактори инсталирани на бродови, возила, авиони или вселенски направи, кои се употребуваат како енергетски извор за да се движат таквите бродови, возила, авиони или вселенски направи или пак за било која друга цел;

б. Било каков погон или пренос кој се користи за производство, чување, обработка или транспорт на радиоактивен материјал;

4. “Направа” значи:

а. Било каква нуклеарна експлозивна направа; или

б. Било какво ширење на радиоактивен материјал или направа за емитурање на радијација која може, заради своите радиолошки карактеристики, да предизвика смрт, тешки телесни повреди или значителна штета по имотот или по животната средина.

5. “Државен или владин објект” вклучува било каков траен или привремен објект или преносен објект кој се користи или е заземен од претставниците на државата, членови на Владата, законодавниот дом или судството или пак од функционери или работници од државен или пак било кој друг јавен орган или ентитет или пак вработени и функционери на меѓувладини организации во врска со нивните службени должности.

6. “Воени сили на држава” значи вооружените сили на една држава кои се организирани, обучени или опремени според нејзините внатрешни закони за примарната цел на национална одбрана или безбедност и лица кои дејствуваат во поддршка на тие вооружени сили кои се под нивна формална команда, контрола и одговорност.

Член 2

1. Во смисла на оваа Конвенција, кривично дело врши секое лице кое незаконски и намерно:

а. Поседува радиоактивен материјал, прави или поседува направа:

(i) со намера да предизвика смрт или сериозни телесни повреди; или

(ii) Со намера да се предизвика значителна штета на имотот или животната средина;

б. Употреби на било каков начин радиоактивен материјал или направа или употреби или оштети нуклерна постројка на начин со кој се испушта или ризикува да се испушти радиоактивен материјал:

(i) со намера да предизвика смрт или сериозни телесни повреди; или

(ii) Со намера да се предизвика значителна штета на имотот или животната средина; или

(iii) Со намера да се примора физичко или правно лице, меѓународна организација или држава да превземе или да се воздржи од превземање одредено дејствие.

2. Било кое лице исто така врши кривично дело ако тоа лице:

(а) Се заканува, под околности кои укажуваат на кредибилитетот на закана, да изврши дело утврдено во точка 1 (б) од сегашниот член; или

(б) Бара незаконски и намерно радиоактивен материјал, направа или нуклеарна постројка преку закана, под околности кои укажуваат кредибилитет на закана, или со употреба на сила.

3. Било кое лице исто така врши кривично дело ако тоа лице се обиде да изврши дело утврдено во став 1 од овој член.

4. Било кое лице исто така врши кривично дело ако тоа лице:

(а) Учествува како соучесник во делото утврдено во став 1, 2, или 3 од овој член; или

(б) Организира или наведува други да извршат дело утврдено во став 1, 2, или 3 од овој член; или

(в) На било каков друг начин придонесува кон извршувањето на едно или повеќе дела како што е утврдено во став 1, 2, или 3 од овој член од страна на група на лица кои дејствуваат со заедничка цел; таквиот придонес ќе биде намерен и ќе биде сторен со цел на постигнување на генералната криминална активност или цел на групата или пак ќе биде направен со знаењето за намерата групата да го изврши делото или делата кои се прашање.

Член 3

Оваа Конвенција нема да се примени кога делото е извршено во рамките на една држава, наводниот сторител и жртвите се државјани на таа држава, наводниот сторител е најден на територијата на таа држава и ниту една

друга држава нема основа според чл. 9, став 1 или став 2, да ја примени својата јурисдикција, освен што одредбите од чл. 7, 12, 14, 15, 16 и 17, како што е сходно, ќе се применуваат во тие случаи.

Член 4

1. Ништо што е содржано во Конвенција нема да има последица по други права, обврски и одговорности на државите и поединците под меѓународното право, особено целите и принципите на Повелбата на ООН и меѓународното хуманитарно право.

2. Активностите на вооружените сили за време на вооружен конфликт, како што овие термини се толкуваат во рамките на меѓународното хуманитарно право, и се регулираат со тоа право, не се регулираат со оваа Конвенција, и активностите преземени од страна на воени сили на една држава во вршењето на службените обврски, до толку колку што се регулирани со други правила на меѓународното право, не се регулирани со оваа Конвенција.

3. Одредбите од ставот 2 од овој член нема да се толкуваат како одобрување или пак правење законски на ионака незаконски дела, или пак како спречување на гонење според други закони.

4. Оваа Конвенцијава не се однесува на, ниту може да се толкува во смисла на тоа дека се однесува на, било каков начин, но прашањето на законитоста на употребата или на заканата за употреба на нуклеарното оружје од страна на државите.

Член 5

Секоја држава пристапничка ќе усвои такви мерки кои може да бидат потребни:

(а) Да ги утврди како кривични дела во рамките на националното право делата утврдени во член 2;

(б) Да ги направи таквите дела казниви преку соодветни казни кои ја земаат предвид сериозната природа на овие дела.

Член 6

Секоја државна страна ќе усвои такви мерки кои може да бидат потребни, вклучително, кога е сходно, и домашно законодавство, за да се обезбеди дека кривичните дела опфатени со оваа Конвенција, особено кога тие се со

намера или се насочени кон тоа да предизвикаат состојба на терор во пошироката јавност или во група на лица или конкретни лица, да не бидат по никакви услови оправдани преку ставовите од политичка, филозофска, идеолошка, расна, етичка, религиозна или од друга слична природа и да се казнат со казни соодветни на нивната сериозна природа.

Член 7

1. Државите-пристапнички ќе соработуваат преку:

(а) Преземање на сите практични мерки, вклучително, ако е потребно, и прилагодување на нивното национално право, за да спречат и се спротивстават на подготовките на своите територии за извршувањето внатре или вон нивните територии, на делата утврдени во чл. 2, вклучувајќи и мерки за забрана на нивните територии на нелегални активности на лица, групи и организации кои охрабруваат, поттикнуваат, организираат, намерно финансираат или намерно обезбедуваат техничка помош или информации или се ангажираат во извршувањето на овие дела;

(б) размена на точни и потврдени информации во согласност со своето национално право на начин и според условите овде наброени, и преку координирање на административни и на други мерки преземени како што е сходно, за да се откријат, спречат, сузбијат и истражат делата утврдени во чл. 2 и исто така за да се поведат кривични постапки против лицата кои наводно ги извршиле таквите дела. Особено, државата-пристапничка ќе преземе соодветни мерки за да се информираат веднаш другите држави споменати во чл. 9 во однос на извршувањето на делата утврдени во чл. 2 како и за подготовките да се извршат таквите дела за кои таа има дознаено, и исто така да ги информира, кога е сходно, и меѓународните организации.

2. Државите пристапнички ќе преземат соодветни мерки доследни на нивното национално право да се заштити тајноста на било која информација кои тие ја примиле како тајна врз основа на одредбите на Конвенцијата од друга држава пристапничка или преку земање учество во активност во целите на примената на оваа Конвенција. Ако државите пристапнички обезбедат информација до меѓународни организации во тајност, ќе се преземат чекори за да се обезбеди доверливоста на таквата информација да биде заштитена.

3 Државите пристапнички нема да бидат обврзани со оваа Конвенција да обезбедат било каква информација за која не им е дозволено да ја пренесуваат според нивното национално право или со која би се довела во опасност безбедноста на заинтересираната држава или пак физичката заштита на нуклеарниот материјал.

4. Државите пристапнички ќе го информираат Генералниот секретар на ООН за нивните надлежни органи и точки за контакт кои се одговорни за испраќање и примање на информации спомнати во овој член. Генералниот секретар на ООН ќе ги пренесе таквите информации за надлежните органи и точките за контакт до сите држави пристапнички и до Меѓународната агенција за атомска енергија. Таквите органи и места за врска мора да бидат достапни на постојана основа.

Член 8

Во целите на спречување на делата според оваа Конвенција, државите пристапнички ќе го направат секој напор за да усвојат соодветни мерки за да се обезбеди заштита на радиоактивен материјал, земајќи ги предвид релевантните препораки и функции на Меѓународната агенција за атомска енергија.

Член 9

1. Секоја држава пристапничка ќе ги преземе сите мерки неопходни за да се утврди јурисдикцијата над делата утврдени во член 2 кога:

а) делото е извршено на територијата на таа држава; или

б) делото е извршено на брод кој носи знаме на таа држава или пак во авион кој е регистриран под законите на таа држава во времето кога делото е извршено; или

в) делото е извршено од страна на државјанин на таа држава.

2. Една држава пристапничка исто така може да ја утврди својата јурисдикција над било кое такво дело кога:

а) делото е извршено против државјанин на таа држава; или

б) делото е извршено против држава или владин објект на таа држава во странство, вклучително амбасада или друго дипломатско или конзуларно претставништво на таа држава; или

в) делото е извршено од страна на апатрид кој има постојано место на живеење на територијата на таа држава; или

г) делото е извршено во обид да се присили таа држава да стори или да се воздржи од правење било каков акт; или

д) делото е извршено во авион кој се користи од Владата на таа држава.

3. По ратификацијата, прифаќањето, одобрувањето или пристапувањето кон оваа Конвенција, секоја држава пристапничка ќе го извести Генералниот секретар на ООН за јурисдикција која таа ја утврдила под својот национален закон во согласност со став 2 од овој член. Ако се случи било каква промена, заинтересираната држава пристапничка веднаш ќе го нотифицира Генералниот секретар.

4. Исто така секоја држава пристапничка ќе превземе такви мерки кои може да бидат потребни за да се утврди нејзината јурисдикција на делата утврдени во член 2, во случаи кога наводниот сторител е присутен на нејзината територија и таа не го екстрадира тоа лице на ниедна од државите пристапнички кои ја утврдиле нивната јурисдикција согласно став 1 или 2 од овој член.

5. Оваа Конвенција не го исклучува извршувањето на било каква кривична јурисдикција утврдена од држава пристапничка согласно својот национален закон.

Член 10

1. По примање на информација дека делото утврдено во член 2 било извршено или се извршува на територијата на држава пристапничка или дека лице кое извршило или за кое се смета дека извршило такво дело може да биде на нејзина територија, заинтересираната држава пристапничка ќе превземе такви мерки кои можат да бидат потребни согласно својот национален закон за да ги истражи фактите содржани во информацијата.

2. Откако ќе се утврди дека околностите така налагаат, државата пристапничка на чија територија сторителот или наводниот сторител е присутен, ќе ги превземе соодветните мерки согласно својот национален закон за да се обезбеди присуството на тоа лице за цели на прогон или екстрадиција.

3. Секое лице во врска со кое се превземаат мерките споменати во став 2 од овој член, ќе има право:

а) да комуницира веднаш со најблискиот соодветен претставник на државата чиј државјанин е тоа лице, или пак на друг начин има право да ги штити правата на тоа лице, или пак ако лицето е апатрид државата на чија територија тоа лице постојано престојува;

б) да биде посетен од претставник на таа држава;

в) да биде информиран за правата на тоа лице под точките (а) и (б).

4. Правата споменати во став 3 од овој член ќе се извршуваат согласно законите и прописите на државата на чија територија сторителот или наводниот сторител е присутен, под услов споменатите закони и прописи да мораат да се погрижат полн ефект да биде даден на целите за кои правата доделени под став 3 се наменети.

5. Одредбите од став 3 и 4 од овој член ќе немаат последици по правото на било која држава пристапничка, која има барање за јурисдикција согласно член 9, точка 1 (в) или 2 (в), да го покани Меѓународниот комитет на Црвениот крст да комуницира и да го посети наводниот сторител.

6. Кога државата пристапничка, според овој член, ќе притвори лице, таа веднаш ќе ги извести, директно или преку Генералниот секретар на ООН, државите пристапнички кои утврдиле јурисдикција согласно чл. 9, ставовите 1 и 2, и ако таа смета за целисходно, било кои други државни страни, за фактот дека лицето е во притвор и за околностите кои наметнуваат притвор за тоа лице. Државата која ја води истрагата спомената во став 1 на овој член, итно ќе ги информира споменатите држави пристапнички за своите наоди и ќе покаже дали има намера да ја спроведе јурисдикцијата.

Член 11

1. Државата пристапничка на чија територија наводниот сторител е присутен, во случаите кога чл. 9 се применува, и ако таа не го екстрадира тоа лице, ќе биде обврзана, без било каков исклучок и без разлика дали делото било извршено на нејзина територија, да го проследи случајот без непотребно каснење до своите надлежни органи за цели на прогон, преку постапки согласно законите на таа држава. Овие органи ќе ја донесат нивната одлука на ист начин како и во случај на било кој друг престап од сериозна природа под законот на таа држава.

2. Секогаш кога државата пристапничка смее под нејзиниот национален закон да екстрадира или на друг начин да предаде еден од своите државјани само под услов лицето да биде вратено во таа држава да ја отслужи изречената казна како резултат на судењето или на постапката за чија екстрадиција или предавање на лицето се барало, и оваа држава и државата која ја бара екстрадицијата на лицето, се договорот за оваа опција и за другите услови кои тие може да ги сметаат за соодветни, таквата условна екстрадиција или предавање ќе биде доволно за да се исполни обврската утврдена во став 1 на овој член.

Член 12

На лицето кое е ставено во притвор или против кое се водат било какви други мерки или постапки се извршуваат според Конвенцијата, ќе му се гарантира фер третман, вклучително и уживање на сите права и гаранции согласно законот на државата на чија територија тоа лице е присутно и според важечките одредби на меѓународното право, вклучително и меѓународното право на човековите права.

Член 13

1. Делата утврдени во чл. 2 ќе се сметаат за вклучени меѓу делата подложни на екстрадиција во било кој договор за екстрадиција што постои помеѓу државите пристапнички пред да стапи на сила оваа Конвенција. Државите пристапнички се обврзуваат да вметнат такви дела меѓу оние подложни на екстрадиција во секој договор за екстрадиција кој ќе биде последователно склучен меѓу нив.

2. Кога една држава пристапничка која го условува вршењето на екстрадиција со постоење на договор, ќе прими барање за екстрадиција од друга држава пристапничка со која нема договор за екстрадиција, замолената држава пристапничка може по свој избор да ја смета оваа Конвенција за правна основа за екстрадиција во однос на делата кои се утврдени во чл.2. Екстрадицијата ќе биде подложна на другите услови предвидени со законот на замолената држава.

3. Држави пристапнички кои не го условуваат изведувањето на екстрадицијата со постоење на договор, ќе ги признаат делата утврдени во чл. 2 за дела подложни на екстрадиција помеѓу нив самите, според условите предвидени со законот на замолената држава.

4. По потреба, делата утврдена во чл. 2 ќе бидат третирани, за целите на екстрадиција помеѓу државните страни, како да биле извршени не само на местото каде се случиле туку и на територијата на државите кои утврдиле јурисдикција согласно чл.9, ставови 1 и 2.

5. Одредбите на сите договори за екстрадиција и аранжманите помеѓу државите пристапнички во однос на делата утврдени во член 2 , ќе се сметаат за модифицирани помеѓу држави пристапнички до тој степен до кој се сметаат за неконпатибилни со оваа Конвенција.

Член 14

1. Државите пристапнички ќе овозможат една на друга најголеми мерки на помош во врска со истрагите или пак кривичните или екстрадициските

постапки започнати во однос на делата утврдени во член 2, вклучителни и помош во добивање на докази на нивно располагање кои се потребни за постапките.

2. Државите пристапнички ќе ги извршуваат своите обврски под став 1 од овој член согласно било кои договори или други аранжмани за заемна правна помош кои може да постојат меѓу нив. Во недостаток на таквите договори или аранжмани, државите пристапнички ќе овозможат едни на други помош согласно нивниот национален закон.

Член 15

Ниедно од делата утврдени под чл.2 нема да се смета, за целите на екстрадиција или заемна правна помош, за политичко или пак дело поврзано со политички престап; или пак за дело инспирирано од политички побуди. Соодветно, барање за екстрадиција или за заемна правна помош, заснован врз таково дело, не може да се одбие врз единствената основа дека тука е инволвиран политички престап или дело поврзано со политички престап или дело инспирирано од политички побуди.

Член 16

Ништо во оваа Конвенција нема да се толкува како наметнување на обврска за вршење екстрадиција или за обезбедување заемна правна помош ако замолената држава пристапничка има значителни основи да верува дека барањето за екстрадиција за дела утврдени во чл.2 или за заемна правна помош во однос на таквите дела, е направено со цел на прогон или казнување на лице поради неговата раса, религија, националност, етничко потекло или политичко уверување, или пак исполнувањето на таквото барање би предизвикало последици по позицијата на тоа лице поради било која од овие причини.

Член 17

1. Лице кое во притвор или пак служи казна на територијата на една држава пристапничка, а чие присуство се бара заради сведочење, идентификацијата или на друг начин давање помош во прибирање докази за истрагата или гонењето на делата под оваа Конвенција во друга држава пристапничка, може да биде трансферирано ако следниве услови се исполнат:

(а) Лицето слободно ја дава својата согласност за што било информирано:

и

(б) Надлежните органи на двете држави се договориле, во согласност со таквите услови кои тие држави може да ги сметаат за соодветни.

2. За целите на овој член:

(а) Државата каде лицето се трансферира, ќе има овластување и обврска да го чува трансферираното лице во притвор, освен ако поинаку не е побарано или одобрено од страна на државата од каде лицето било трансферирано;

(б) Државата каде лицето се трансферира, веднаш ќе ја имплементира својата обврска да го врати лицето на чување во државата од која било трансферирано, а како што било претходно договорено, или пак ако е поинаку договорено од страна на надлежните власти на двете држави;

(в) Државата каде лицето се трансферира нема да бара од државата од која било трансферирано да иницира постапка за екстрадиција за враќање на тоа лице;

(г) Трансферираното лице ќе добие признание за служењето на казната која се служи во државата од која било трансферирано за времето поминато во притвор во државата во која било трансферирано.

3. Освен ако државата пристапничка од која треба да се трансферира лице, согласно овој член, се сложува, тоа лице без разлика на неговото државјанство да не биде кривично гонето или притворувано или подложно на било која друга рестрикција на својата лична слобода на територијата на државата каде тоа лице се трансферира во однос на дела или пресуди кои претходеле на неговото заминување од територијата на државата од која таквото лице било трансферирано.

Член 18

1. По одземањето или на друг начин ставање под контрола на радиоактивен материјал направи или нуклеарни постројки, а по извршувањето на дело утврдено во чл.2, државата пристапничка која го поседува гореспоменатото:

(а) Ќе преземе чекори да го направи безопасен радиоактивниот материјал, направа или нуклеарна постројка;

(б) Ќе се погрижи секој нуклеарен материјал да се чува согласно со важечките норми на Меѓународната агенција за атомска енергија; и

(в) Ќе ги предвиди препораките за физичка заштита и стандардите за здравје и сигурнос објавени од Меѓународната агенција за атомска енергија.

2. По завршувањето на било каква постапка поврзана со дело утврдено во чл.2, или поскоро ако тоа го бара меѓународното право, било каква радиоактивна материја, направа или нуклеарна постројка ќе се вратат, по консултација (особено, за модалитетите на чување и враќање) со заинтересираните држави пристапнички во државата пристапничка каде и припаѓа, во државата пристапничка каде физичкото лице или правното лице сопственик на таквата радиоактивна материја, направа или нуклеарна постројка, е државјанин или жител, или во државата пристапничка од чија територија тоа било украдени или пак поинаку било добиено незаконски.

3(1) Кога државата пристапничка има забрана со национален или меѓународен закон од враќање или прифаќање на таква радиоактивна материја, направа или нуклеарна постројка, или ако заинтересираните држави пристапнички така се договорат, предмет на став 3(2) од овој член, државата пристапничка која поседува радиоактивна материја, направа или нуклеарна постројка, ќе продолжи да ги презема чекорите објаснети во став 1 од овој член; таква радиоактивна материја, направа или нуклеарна постројка ќе се користат само за мирнодобски цели.

3(2) кога не е законски за државата пристапничка која поседува радиоактивна материја, направа или нуклеарна постројка, истите да ги има, државата ќе се погрижи тие веднаш штом е можно да бидат ставени во посед на држава за која таквиот посед е законит и која, кога е соодветно, има дадено уверувања соодветни на барањата од став 1 од овој член во консултација со таа држава, а со цел да се погрижи истото да биде безопасно; таквата радиоактивна материја, направа или нуклеарна постројка ќе се користат само за мирнодобски цели.

4. Ако радиоактивна материја, направа или нуклеарна постројка, споменати во став 1 и 2 на овој член не припаѓаат на ниедна од државите пристапнички или пак на државјанин или жител на држава пристапничка или пак не биле украдени или поинаку не биле незаконски добиени од територијата на државата пристапничка, или пак ако ниедна држава не сака да прими таков предмет согласно став 3 од овој член, посебна одлука, според став 3(2) од овој член, ќе биде донесена по консултации со заинтересираните држави и било која релевантна меѓународна организација.

5. За целите на параграф 1, 2, 3 и 4 од овој член, државата пристапничка во посед на радиоактивна материја, направа или нуклеарна постројка, може да побара помош и соработка од други државни страни, особено од заинтересираните држави пристапнички и било која релевантна меѓународна организација, особено Меѓународната агенција за атомска енергија. Државите пристапнички и релевантните меѓународни организации се охрабруваат да дадат помош според овиј став до највисок можен степен.

6. Државите пристапнички инволвирани во оттуѓувањето или задржувањето на радиоактивна материја, направа или нуклеарна постројка, согласно овој член, ќе го информираат Генералниот директор на Меѓународната агенција за атомска енергија, за начинот на кој таквиот предмет бил отуѓен или задржан. Генералниот директор на Меѓународната агенција за атомска енергија ќе ја испрати информацијата до другите државни страни.

7. Во случај на било каква дебата во врска со делото утврдено во чл.2, ништо во овој член нема да има никакво влијание врз правилата од меѓународното право со кои се регулира одговорноста за нуклеарна заштита, или на други правила на меѓународното право.

Член 19

Државата пристапничка каде наводниот сторител кривично се гони, согласно својот национален закон или важечки постапки, ќе го комуницира финалниот исход од постапките до Генералниот секретар на ООН, а тој пак ќе ја пренесе информацијата до другите државни страни.

Член 20

Државите пристапнички ќе вршат меѓусебни консултации директно или преку Генералниот секретар на ООН, со помош на меѓународните организации по потреба, за да се обезбеди ефективна имплементација на оваа Конвенција.

Член 21

Државите пристапнички ќе ги вршат своите обврски според оваа Конвенција на начин кој е консистентен со принципите на суверена еднаквост и територијален интегритет на државите и на немешање во внатрешните работи на другите држави.

Член 22

Ништо во Конвенцијата не и дава право на една држава пристапничка да преземе на територијата на друга држава пристапничка спроведување на јурисдикција и исполнување на функции кои се ексклузивно резервирани за органите на другата држава пристапничка со нејзиниот национален закон.

Член 23

1. Било кој спор помеѓу две или повеќе држави пристапнички во врска со толкувањето или примената на Конвенцијата кое не може да се реши со преговори во разумно време, по барање на една од нив, ќе биде даден на арбитража. Ако во рок од 6 месеци од датумот на барањето за арбитража, страните не се во состојба да се договорат за организацијата на арбитражата, секоја од страните може да го проследи спорот до Меѓународниот суд на правдата, со барање, согласно Статусот на Судот.

2. Секоја држава може, во времето на потпишувањето, ратификацијата, прифаќањето или одбивањето на Конвенцијата, или на пристапувањето кон истата, да изјави дека таа не се смета за обврзана со став 1 од овој член. Другите држави пристапнички нема да бидат обврзани со став 1 во однос на било која држава пристапничка која истакнала таква резервираност.

3. Било која држава која ставила резерва согласно став 2 од овој член може во секое време да ја повлече таа резерва со известување до Генералниот секретар на ООН.

Член 24

1. Оваа Конвенција ќе биде отворена за потпис на сите држави од 14.09.2005 до 31.12.2006, во седиштето на ООН, во Њујорк.

2. Оваа Конвенција подлежи на ратификација, прифаќање или одобрување. Инструментите за ратификација, прифаќање или одобрување ќе се депонираат кај Генералниот секретар на ООН.

3. Конвенцијата ќе биде отворена за пристапување на било која држава. Инструментите за пристапување ќе се депонираат кај Генералниот секретар на ООН.

Член 25

1. Оваа Конвенција влегува во сила на 30-тиот ден по датумот на депонирањето на 22-риот инструмент за ратификација, прифаќање, одобрување или пристапување кај Генералниот секретар на ООН.

2. За секоја држава која ја ратификува, прифаќа, одобрува или пристапува кон оваа Конвенција, по депонирањето на 22-риот инструмент, за Конвенцијата ќе стапи на сила на 30-тиот ден по депонирањето на таквата држава на својот инструмент за ратификација, прифаќање, одобрување или пристапување.

Член 26

1. Државата пристапничка може да предложи амандман на Конвенцијата. Предложениот амандман ќе биде проследен до Депозитарот, кој веднаш ќе го достави до сите државни страни.

2. Ако мнозинството од државите пристапнички побараат од Депозитарот да свика Коференција за разгледување на предложените амандмани, Депозитарот ќе ги покани сите државни страни да присуствуваат на таквата Конференција, која ќе почне не порано од 3 месеци откако се испратени поканите.

3. Конференцијата ќе го направи секој напор да обезбеди амандманите да се усвојат со консензус. Ако ова не е можно, амандманите ќе бидат усвоени со 2/3 мнозинство од сите државни страни. Било кој амандман усвоен на Конференцијата веднаш ќе биде циркулиран од страна на депозитарот до сите државни страни.

4. Амандманот усвоен според став 3 од членот, ќе стапи во сила за секоја држава пристапничка која го депонира својот инструмент за ратификација, прифаќање, одобрување или пристапување кон амандманот на 30-тиот ден по датумот на кој 2/3 од државите пристапнички го депонирале својот релевантен инструмент. Понатаму, амандманот ќе стапи во сила за секоја држава пристапничка на 30-тиот ден по датумот на кој таа држава го депонирала својот релевантен инструмент.

Член 27

1. Било која држава пристапничка може да се откаже од Конвенцијата преку писмено известување до Генералниот секретар на ООН.

2. Откажувањето ќе биде ефективно една година по датумот на кој е примено известувањето од страна на Генералниот секретар на ООН.

Член 28

Оригиналот на Конвенцијата, чии текстови на арапски, кинески, англиски, француски, руски и шпански текстови се со еднаква автентичност, ќе биде депониран кај Генералниот секретар на ООН, а кој ќе испрати заверени копии од истово до сите држави.

Лично присутни, долупотпишаните, уредно овластени за ова од своите соодветни Влади, ја потпишаа Конвенцијата, која е отворена за потпишување во седиштето на ООН во Њујорк на 14.09.2005.

Член 3

Овој закон влегува во сила осмиот ден од денот на објавувањето во „Службен весник на Република Македонија“.